

A MESTERSÉGES INTELLIGENCIA ÁLTALI KORMÁNYZÁS MELLETT ÉRVEL

a

STEVEN JAMES BARTLETT

Pszichológia és filozófia vendégkutatója, Willamette Egyetem és
Vezető kutatóprofesszor, Oregoni Állami Egyetem

e-mail: [sbartlet\[at\]willamette\[dot\]edu](mailto:sbartlet[at]willamette[dot]edu)

KULCSSZÓSZÓK: mesterséges intelligencia, általi
kormányzás, kormányáselmélet, emberi kognitív korlátok,
emberi pszicho- logikai korlátok

A szerző úgy döntött, hogy ezt az esszét ingyenes, nyílt hozzáférésű kiadványként adja ki a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs licenc feltételei szerint, amely lehetővé teszi bárki számára, hogy ezt a művet változatlan tartalommal terjessze, feltéve, hogy a szerző és az eredeti URL, ahonnan ez a mű származik, szerepel, hogy a mű tartalmát nem használják fel kereskedelmi célokra vagy haszonszerzésre, és hogy ez a mű nem használható fel a szerző vagy a végrehajtó engedélye nélkül szarmazékos művekben (pl. nem változtathatja meg, nem alakíthatja át, és nem építhet erre a műre ilyen engedély nélkül). A licenc teljes jogi nyilatkozata megtalálható a következő címen

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>

© Steven James Bartlett, 2016

A KORMÁNYZAT ÜGYE BY MESTERSÉGES INTELLIGENCIA

-

STEVEN JAMES BARTLETT

Minél nagyobb a tömeg, annál nehezebb a teszt. Kis területeken, kis választókör előtt egy elsőrangú ember időnként átverekszik magát, és személyisége erejével meg a tömeget is magával ragadja. De amikor a mezőny országos, és a harci jelent másod- és harmadkezből kell megvívni, és a személyiség ereje nem tud olyan könnyen erélyesülni, akkor minden esély annak az embernek van, aki eredendően a legravaszabb és legközelebbi - annak az embernek, aki a legkényesebben tudja egyesén eloszlatni azt a gondolatot, hogy az elme egy virtuális rakomány. A tömeget ezzel érve az ilyen emberek kapják. A demokrácia tökéletességének a hiányát egyre inkább a nép bús, alkeli képviselet. Egy masztos eseményt jele haladunk. Egy nagy és dicsőséges napról az ország egyszerű népe egyre éltéri szíve nagyját, és a Fehér Házat egy egyenesen időtálló joga díszíteni.

- H. L. Mencken, *Baltimore Evening Sun*, 1920. július 26.

N hogy mosolyogjunk, ráncoljuk a homlokunkat, grimaszoljunk, grimaszoljunk vagy borzongjunk az esszé témájára, egyrészt az előtefelektől való mentesség, másrészt a képzelet, amely egyesíti az alázatos a fajokról, és egy bőséges csipetnyi, szokatiánul széles lelököréssel.

Az öngazgatás emberi teljesítménye kétségtelenül siralmas. A faj történelmé több mint erősen indokolja a kétségbeesést az emberi lenyek azon képességet és képességet illetően, hogy konfliktusok és inkompetens döntéshozatal nélkül kormányozzák magukat.

Ez a következő vita kiindulópontja, egy olyan kiindulópont, amelyet az emberekkel kapcsolatos megkérdőjelezhetetlen, több mint jól bevált igazságnak tekintünk az öngazgatásuk hosszú és foltos története során. Számos kényszerítő okot lehetne felsorolni ennek az igazságnak az elfogadására, de itt most nem ez lesz a cél. Ehelyett áttekintünk és mérlegelünk nehányat a

a fő emberi korlátok, amelyek akadályozzák az intelligens, ésszerű, hatékony és eredményes jó kormányzást, olyan korlátok, amelyekkel a mesterseges intelligencia nem rendelkezik.

A „jó kormányzás” természetesen értékekkel teli kifejezés, amelyről kétségtelenül véget nem érő vita folyik. Ezt a vitát is felre tesszük. A cél itt inkább konkrét, felhívni a figyelmet az emberi hibákra, gyarlóságokra és a belső emberi fogyatékoságokra, amelyek az intelligens, ésszerű, hatékony és eredményes kormányzás útjában állnak, és amelyek mindegyike magában foglalja és alapvető fontosságú minden olyan felvilágosult nezetben, amely azt vizsgálja, hogy a „jó” a „jó kormányzás”-ban mit jelent vagy mit kellene, hogy jelentsen.

Az emberi hibák, gyarlóságok és eredendő emberi fogyatékoságok, amelyek felelősek az emberi társadalmak megbennevéseért, alacsonyassáért, tönkreteteleért és elpusztításáért, belülről és kívülről egyaránt, számtalanok, de néhány kiválasztottat könnyen azonosíthatunk, amelyek jelentős szerepet játszottak az emberi önpusztító történelemben. Íme egy rövid lista:

Többek között az *emberi kognitív korlátok*:

- ◆ Korlátozott intelligencia
- ◆ Korlátozott egyéni memóriakapacitás, amit tovább nehezít, hogy minden generációnak újra és újra meg kell tanulnia ugyanazt a dolgot.
- ◆ Korlátozott képességek a rendezés, szervezés és irányítás terén.

¹ Egy megjegyzés a filozófiai beállítottságú olvasóknak: Ismétlem, nem teszünk kísérletet a második alaptétel megvédésére. Ha valamit megtanultunk az elmúlt évszázad nagy matematikai felfedezéseiből, akkor azt, hogy a legalapvetőbb axiómák bármely halmazának elfogadására nem adható abszolút igazolás. Ahogy Jean Ladrière belga logikus ezt így fogalmazta meg: „Egy axiómatikus rendszer abszolút igazolása nagy valószínűséggel a legáltalánosabb értelemben megvalósíthatatlan (és talán értelmet vesztett) feladatnak tekintendő.” („La justification absolue d'un système axiomatique doit être probablement être considérée, en tout cas en général, comme une tâche irréalisable (et peut-être dépourvue de sens).”) Ladrière előszava in Iscove, Gaston (1987). *Affirmation de l'être et les sciences positives*. Paris: Éditions Lethielleux, p. 16.

hatékony tájékoztatás

- ◆ Képtelenség megérteni és átfogóan figyelembe venni az ember számára mentálisan túlterhelően összetett információkat.
- ◆ Korlátozott problémamegoldó és döntéshozó képesség
- ◆ Az emberi tévedésre való hajlam, amely magában foglalja a ténymegertes, a gondolkodás és az itélelképesség hibáit.

Többek között az *emberi pszichológiai korlátok*:

- ◆ Egyéni és csoportos érdekek, az ideológiai, vallási, vagy a szerzési érdekektől kezdve a territorializmus és az önérvényesítés minden fajtája, parosulva az agresszióval; amely arra irányul, hogy elnyomja mindazt, ami ezeket az érzeseket megkérdőjelezi.
- ◆ Az emberi faj uralma az érzelmi reakciók által a gyenge vagy nem létező racionális végrehajto kontroll alatt.
- ◆ A pontos önértékelés útjában álló faji arrogancia, és utóljára
- ◆ A politikai megszállottság, amely, mint látni fogjuk, jellemzően sajátos destruktív emberi hajlamok kifejeződése.

Ha képesek vagyunk és hajlandóak vagyunk a fajunkkal kapcsolatos, szinte önértékelésre, nincs okunk arra, hogy miért ne lehetne idővel, mindezeket a korlátokat leküzdeni. Az szinte emberi önértékelés azonban, evezredek óta megfoghatatlannak bizonyult, és a leghatározottabban ellenálltunk neki.

Itt azt vizsgáljuk meg, hogy milyen potenciálisan ígéretes és közvetlen módja van annak, hogy legyőzzük fajunk tartós korlátait - a technikai eszközök révén, amelyeket a fejlődő mesterséges intelligencia, várhatóan kinalm fog. Ezek az eszközök elképzelhetően intelligens, egyszerű, hatékony és eredményes emberi kormányzást tesznek lehetővé.

A mesterséges intelligencia általi kormányzás mellett szóló érvek a fent felsorolt emberi korlátok megertesén alapulnak.
Röviden

vizsgáljon meg néhányat ezek közül.

A Miller-féle 7 ± 2 elv néven ismertté vált az az ökölszabály, amely a normális emberi kognitív kapacitásra vonatkozik, és amely lehetővé teszi, hogy az emberek egyszerre nagyon keves dolgot tartsanak eszben. Keves ember képes meg közvetlenül utána is 9-nél több, egymással nem összefüggő számot vagy nevet felidézni, amit felolvásnak neki; a legtöbb ember az 5 és 9 közötti tartományba esik. -Az biztos, hogy ez a mentális teljesítménynek egy nyilvánvalóan nagyon alacsony szintje, amely meg a legkezdetelesebb számítógépek mellett is teljesen jelentéktelenné törpül.

Miért fontos ez a képesség - a dolgok egy csoportjának szem előtt tartása és utra-hívása -, különösen akkor, amikor, mint itt, egy nemzet kormányzásáról van szó? Vajon egy olyan világ, amely jelenleg mintegy 196 különböző országból áll, amelyek mindegyike rendkívül változatos társadalmi, gazdasági, politikai és vallási feltételekkel és elkötelezettségekkel rendelkezik, olyan egyszerű, olyan keves tényező foglalt magában, amelyet mérlegelni, kiegyensúlyozni és előre látni kell, hogy ezt a bonyolult világot hatékonyan meg lehet érteni, összefüggő egészként össze lehet fogni, és olyan lépésekkel lehet irányítani, akik csak arra képesek, hogy egyszerre kevesebb mint egy tucatnyi dolgot tartsanak eszben, majd felidézzék azokat? Ezt a kérdést ily módon felvetni annyit tesz, mint rámutatni a világos és alázatos nemleges válaszra. Miller korlátozó 7 ± 2 elve pedig a kognitív képességek jéghegyének csak egy kis részére vonatkozik, amelyet a kompetens kormányzás feltételez.

Az Egyesült Államokban, hogy egyetlen ország példáját vegyük, jelenleg nincsenek más, az elnöki tisztség betöltéséhez szükséges feltételek, mint az, hogy az ember született állampolgár legyen. Egy olyan országban, ahol ahhoz, hogy valakit megbízzanak és engedélyt kapjon, akár egy autó vagy iskolabusz vezetésére, egy utászallító repülőgépet vezetésére, vagy orvosi vagy jogi szolgáltatás nyújtására, alapvető vizsgákat kell letennie, amelyek célja a szakértelem igazolása, az amerikai elnöki poszt betöltéséhez nincsenek semmiféle felszabadító képesítési követelmények. A közzolgalmi munkakörök betöltéséhez néhány alapvető vizsgát kell megfelelni, amelyek nagyjából megbecsülik az egyén alapvető intelligenciáját és problémamegoldó képességét. Nem kellene-e ragaszkodnunk ahhoz is, hogy az elnökjelöltek alapvető, magától értetődő előfeltételeknek vagy alkalmassági normáknak is megfeleljenek - legalábbis a látszólagos intelligenciánál jobbnak kell lenniük? (Az érzelmi erettség, a pszichológiai stabilitás, az impulzuskontroll és más nyilvánvaló képzettségek mellett természetesen

a lényeges előfeltételek közé kell dobni - beleértve a jelölt saját országa történelmének, törvényeinek és közszükségleteinek alapos ismeretéhez vezető, for- malis oktatást, a nemzetközi ügyek alapos ismeretét, gazdasági és diplomáciai pszichológiai alapképzést stb., és ami a legfontosabb, a kormányzást gátló emberi hátrányoktól való mentességet, amelyekről a következőkben lesz szó. Nem valószínű, hogy sok - ha van egyáltalán - korábbi amerikai elnök megfelelné ezeknek a követelményeknek).

Mivel szinte mindenki meg van győződve arról, hogy egy vezető intelligenciája elengedhetetlen a kormányzóképességéhez, érdekes megfigyezni, hogy a pennsylvaniai Scrantonban működő Lovenstein Intézet, egy pszichiáterek, szociológusok, történészek és viselkedéskutatók által vezetett agytrósz 1973 óta publikálja a korábbi amerikai elnökök intelligenciájával kapcsolatos megállapításait. Az elmúlt fél évszázadban F. D. Roosevelttől G. W. Bushig egy tucat elnök IQ-ját értékelték olyan kritériumok alapján, mint az írásaik (amelyeket saját maguk írtak, - azaz külső segítség nélkül), az egyéni képességük, hogy világosan és érthetően beszéljenek (a Swanson/Cran-féle intelligencia-rangsorolási rendszerrel pontosza), a mondat szerkezet mélysége és a hanglejtés bizalom-élemzése. Ime néhány az intézet eredményei közül (az intézet 5 IQ-ponton belüli pontosságúnak, hirdeti a minősítéseket, de még így is hajlamosak lehetnek becsületek a meglehetősen túlzott IQ-nagyvonalúság oldalára tévedni):

A növekvő IQ sorrendjében:

- 91George Walker Bush [R]
- 98George Herbert Walker Bush [R]
- 105Ronald Wilson Reagan [R]
- 121Gerald R. Ford [R]
- 122Dwight David Eisenhower [R]
- 126Lyndon Baines Johnson [D]
- 132Harry S Truman [D]
- 147Franklin Delano Roosevelt [D]
- 155Richard Milhouse Nixon [R]
- 174John Fitzgerald Kennedy [D]
- 175James Earle Carter [D]
- 182William Jefferson Clinton [D]

Az elmúlt 50 év hat republikánus elnökének átlagos becslött IQ-ja 115,5 volt, vagyis valamivel magasabb, mint az átlagos emberi IQ 100; Nixon elnök volt a legmagasabb a republikánusok közül, 155-ös IQ-val. Láthatjuk, hogy George W. Bush elnök a republikánusok közül a leghatalmabb kullógott, mindössze 91-es IQ-val. (Alacsony IQ-ját az angol nyelv kihívásokkal teli ismeretének tulajdonították, ami nyilvános beszédében mutatkozott meg, korlátozott szókincsenek (mindössze, 6500 szavas aktív szókincset nem lehetett jól összehasonlítani más elnökök 11,000 szavas, átlagos munkaszókincseivel), tudományos teljesítményének hiányának (azon kívül, hogy MBA diplomát szerzett, ami talán megkérdőjelezhető tudományos teljesítmény), valamint annak, hogy nem létezett olyan, írásos műve (megfelelő könyvek vagy fehérek könyvek formájában), amelyet szellemi teljesítménye szempontjából értékelni lehetett volna).

A felsorolt hat demokrata elnök átlagos IQ-ja lényegesen magasabb, 156 volt; Clinton elnök rendelkezett a legmagasabb IQ-val, 182. Lyndon B. Johnson elnök a demokraták közül a legalacsonyabb, 126.² IQ-val.

Bar ezek az eredmények, amelyek csak nagyon közelítő becsléseket tartalmaznak, önmagukban is érdekesek lehetnek, mit mondanak nekünk a témánkkal kapcsolatban?

Egyszerűt nyilvánvaló, hogy az elnöki intelligencia egy ország vezetőinek keresett képessége kell, hogy legyen - legalábbis az elnöki intelligenciát eléggé értékelik ahhoz, hogy egy agytörzst több mint három évtizeden keresztül tanulmányozza. Egyszerűt a tanulmány megállapításai elgondolkodtatnak bennünket azon, hogy milyen kockázatokat vállal egy nemzet, ha (vagy ha) egyes elnöki intelligenciája olyan alacsony, mint amelyet a fenti lista mutat. Másrészt némi batoritást jelenthet, hogy számos korábbi elnök IQ-ját ilyen magasra értékelték. És persze néhányan ketségtelenül elgondolkodnának azon, hogy az IQ-valóban

² Ne feledje, hogy ezek a Lovenstein Intézet IQ-becslései, amelyek meghatározott, és korlátozott kritériumok alkalmazásán alapulnak. Carteren kívül egyetlen elnök sem hozta nyilvánosságra a ténylegesen tesztelt IQ-ját (176).

az amerikai elnök esetében, - végül is minden elnök olyan emberekre támaszkodik (reméljük), akik többet tudnak náluk, hogy "szakértői tanácsot" adjanak nekik.

Amire ebben a vitában szükségünk van, az egy szélesebb perspektíva, amit a mesterséges intelligencia biztosít. Az emberi sakk- és go-bajnokok által kifejlesztett, nagyra értékelt, elit szellemi képességek máris alárendelődtek a gépi intelligencia felülmúló képességeinek és sebességeinek. Az IBM Deep Blue által Gari Kaszparov sakkbajnok legyőzése már a huszadik évfordulóhoz közeledik, és bár azóta rengeteg előrelépés történt a mesterséges intelligencia terén, a valóban erős mesterséges intelligencia fejlődése még csak most kezdődik. Még így is, és csak a diszkont aruházi 1 dolláros kezi számológépek számtani képességeihez képest a legtöbben már alázatosan feladták a játékokat, és szilíciumaramkorókhöz ültek. (Ez nem szegvölljük ezt megtenni.)

Nem tudományos fantasztikum és tiszta fantázia kérdése, ha felismerjük, hogy a korlátozott emberi IQ, még az is, amelyet talán megbízhatatlanul 150 fölére becsülnek, valójában nem sokat jelent, amikor az összetett és szélsőségesen sok adatot tartalmazó információk kezelése, a legfontosabb tényezők kiválogatásáról, majd a problémák olyan megoldásainak kidolgozásáról van szó, amelyek kifejezetten figyelembe veszik a versenyező nemzeti és nemzetközi politikai szempontok sokszínűségét, társadalmi, szociális, egészségügyi, gazdasági, környezeti, ideológiai, vallási és egyéb változókat, amelyek mintegy 200 különböző orszagra vonatkoznak, megszorozva az alapvető emberi érdekek és értékek számos más kategóriájával, majd - miután ezeket az előzetes feladatokat elvégeztük - megjósolni, mérlegelni, és bölcsen választani a megtörtént, döntések statisztikailag valószínűsíthető következményei közül, ha azokat nemzeti vagy globális szinten kellene végrehajtani.

Ez a komplexitás és a többdimenziósság olyan szintje, amelyhez képest a sakk vagy a go gyerekjáték. A gépek már most is sok tekintetben lekorozták az embert. Gyorsan felülmúltak a pusztán számológépeket, de az olyan ingyenes játékokon túl, mint a sakk, és a go, már teljesen függővé váltunk a legfejlettebb repülőgépek és űrjárművek mesterséges intelligencia általi irányításától, amelyeket egyszerűen nem lehet számítógépes segítség nélkül irányítani.

tance. A mesterséges intelligencia alkalmazásai gyorsan meghaladják az emberi képességeket és sebességet az orvosi diagnosztikában; a jogi, muszaki, tudományos és számítási matematikai kutatásban; a könyvtartudományban és az általános adatbázis-kezelésben; és nagyon hamarosan még a biztonságos személygépkocsi-irányításban is.

Ez a növekvő, teljes és teljes emberi függőség a potenciális mesterséges intelligencia képességek jelenleg még csak kezdetleges megvalósításaitól csendben, a közvélemény komolyabb aggodalmának alig hallható zugása nélkül következett be. Általánosan elismert tény, hogy az emberi irányítás átadása a számítógépeknek teljesen elkerülhetetlen a világ tozsdém, a robbanásszerűen növekvő emberi népesség, pénzügyi tranzakcióinak kezelésében, az ismeretlen címekre való eljutás GPS segítségével, a helyi és nemzetközi rendfenntartásban, a barátokkal, a családdal és a szociális hálózattal való kapcsolattartásban, az interneten és a mobiltelefonokon keresztül, a bolygóközi küldetések irányításában, otthonaink és vállalkozásaink betörések és kibertamadások elleni védelmében, és most már még a saját járműveink vezetésében is. Az irányítás átadása a mesterséges intelligenciának elsősorban azért történik, mert szinte teljes mértékben megment minket önmagunktól, vagyis a hibákra hajlamos, kognitívan korlátozott, zavarokra hajlamos mentális feldolgozásunktól és döntéshozatalunktól, és megment minket az emberi gondolkodás többé nem elfogadható lassúságától és hibáságától.

Az Egyesült Államokban jelenleg a harmadik fő halálozási ok az emberi orvosi hiba - a rossz kezeléseket és a gyógyszerek rossz dózisban történő felírása, valamint a műtétek során előforduló hibák - miatt következik be. Az emberi hibák nagy része valószínűleg elkerülhetővé válik a mesterséges intelligencia egyre megbízhatóbb fejlődése révén, mivel az emberi élet és törekvések egyre több területen megmenekülünk önmagunktól. Az emberi hiba és az ebből következő rossz emberi ítélőképesség mindenütt jelen van, nyilvánvaló szerepet játszik az emberi kormányzati rossz irányításban, és előkészíti az utat a folyamatos nemzeti válságok és a nemzetek közötti háborúk számára.

Az emberi lények eddig nem mutattak vonakodást a még mindig alapvető mesterséges intelligencia-képességek növekvő halmazának számos ilyen előrelépése előtt, és sok ember kezdte meglátni a világosságot, még olyannyira is, hogy elfogadta, hogy a megszokott és kiszámítható járművekkel kapcsolatos baleseteiknek

a horpadási arányok nagy valószínűséggel csökkenni fognak, amint az egyes járművek irányítása kikerül a veszélyes emberi irányítás alól. Ennek ellenére néhány ember - szinten előre láthatóan - makacs emberi ellenállást és büszkeséget kezdett kifejezni, amelyet le kell győzni, ha - és nem ha - a közvetlen emberi irányítást a gépekre ruhazzák át dedektált járművek vezetésére felett.

Az autonóm járművezérlés miniatűr formában összefoglalja a mesterséges intelligencia által a kormányzat előtt álló problémák némelyikét; mindkettőben az emberek azzal szembesülnek, hogy át kell adniuk az irányítást a gépi intelligenciának.

Az autonóm járműirányítás önmagában csak egy kis lépés az ember számára; de a mesterséges intelligencia általi kormányzás valóban nagy lépés lenne az emberiség számára. A mesterséges intelligencia általi kormányzásnak tagadhatatlanul meredek hegyet kell megmásznia a berögzült szokások, és az emberi büszkeség miatt. De az e megmászás megkísérlésének motivációjához nagy lendületet ad, ha megnezzük az emberi korlátok második fő kategóriáját, az emberi pszichológiai korlátokat.

A szerző két ^{könyvben} tanulmányozta a pszichológiailag normális emberek többségénél előforduló hiányosságok nagy csoportját. E hiányosságok némelyike - ha a körülmények megfelelőek (és túl gyakran azok) - olyan egyértelműen romboló hatással van másokra, és gyakran magukra az egyénekre is, hogy megerdemlik a "patológiák" diagnosztikai címke nem metaforikus alkalmazását. Mi, miután szakma, regóta a "pszichológiai normalitást" tekintjük a jó mentális egészség zálogának. Ha megkérdőjelezzük ezt a feltételezést, akkor megkérdőjelezzük mind az emberi gondolkodásmódot, amely olyan mélyen gyökerezővé vált, hogy a kritikus gondolkodás számára atháthatatlan, mind pedig az utca emberének a "józan észbe" és az "átlagemberek" ragyogó mentális egészségebe és stabilitásába vetett legfőbb hitet.

Sajnos, az utca embere gyakran tévedett; azt hiszi, amiben hisz, és ami őt kielégíti. Ahogy H. L.

³ Bartlett, Steven James (2005). *Az ember patológiája: A Study of Human Evil*. Springfield, IL: Charles C. Thomas; és Bartlett, Steven James (2011). *Normality Does Not Equal Mental Health: The Need to Look Elsewhere for Standards of Good Psychological Health*. Santa Barbara, CA: Praeger.

Mencken megjegyezte: "Az átlagember nem azért szerez örömet egy gondolatból, mert azt hiszi, hogy igaz; azért hiszi, hogy igaz, mert örömet szerez belőle."⁴

A pszichológiailag normális emberi lények, csoportként tekintve, hajlamosak olyan módon gondolkodni és viselkedni - megint csak a megfelelő körülmények között -, amelyről tudjuk, hogy agresszióhoz, destruktivitáshoz és szűkegetlen szenvedéshez vezet. A "normalitás patológiái" a pszichológiai diszfunkció új kategóriája, egy olyan kategória, amelyet a mainstream DSM-hez kötődő pszichiátria és klinikai pszichológia meg nem ismert el. De ezek a patológiák nagyon is valóságosak, és a rájuk vonatkozó bizonyítékok tularadoak mindazok számára, akik hajlandóak megnézni és megérteni az adatokat.

Az emberi pszichológiai korlátok rövid listája, amelyet az esszé elején adtunk meg, olyan emberi tulajdonságokat és hajlamokat azonosít, amelyek a normalitás patológiáinak néhány destruktív megnyilvánulását fejezik ki. Ezek közé tartoznak a politikai vagy vallási ideológiában gyökerező hiedelmek, olyan hiedelmek, amelyek az egyének és csoportjaikat más egyének és csoportjaik, valamint a nemzeteket a nemzetek ellen hangolják. Az ebből eredő konfliktusos és jellemzően erőszakos interakciókban az egymással összeegyeztethetetlen hitrendszerek összeütközése olyan érzelmi reakciókat vált ki, amelyeket ritkán tud megfelelően kezelni az, amit "racionális végrehajtó kontrollnak" nevezünk. Ezeknek a konfliktusoknak az eredményei gyakran szélsőségesen destruktívak.

A pszichológiai korlátok listájának utolsó bejegyzése, a "politikai megszállottság" néhány olyanonak fejlődését okozhat. Amint azt a szerző másutt kimutatta,⁵ a pszichológiailag normális emberek jellemzően olyan hajlamokat mutatnak, amelyek arra hajlamosítják őket, hogy azonosuljanak egy kedvelt csoporttal, és konfliktusba kerüljenek más csoportokkal, amelyekkel szemben ezért ellenségeskedést éreznek. Ezek a diszpozíciók a következők:

- ♦ affiliatív igény arra, hogy az egyén egy csoporthoz tartozzonak érezze magát, amelyből az egyének nagyobb személyes identitást és fontosságérzetet nyérnek, mint amilyennel egyébként rendelkeznének;

⁴ Mencken, H. L. (1918), *Damn*. New York: A. Knopf, 123. o.

⁵ Lásd a 3. megjegyzést.

- ◆ a csoporttagságból származó identitástudat, amely egy sor hiedelemmel és előre gyártott szemlélettel látja el őket - a gondolkodásukra és viselkedésükre vonatkozó értékrenddel és iránymutatásokkal, amelyeket csak el kell fogadniuk, és amelyeket nem kell megkérdőjelezniük, és amelyekhez szívesen alkalmazkodnak;
- ◆ a politika szeretete, amely az emberek számára figyelemelterelést, szórakozást és eltérést kínál a hétköznapi életükről, valamint az önmagukon túli érdeklődés középpontját, ami együttesen a politikai megszállottságot pszichológiailag kifejező és érzelmileg osztonzóvá teszi, miközben olyan ügyeket kínál az embereknek, amelyek lekötik és lekötik figyelmüket és szenvedélyüket;
- ◆ a választások verseny-jellegének érzelmi vonzereje, amely erős és addiktív vonzerővel bír, azon emberek számára, akik élvezik és kielegülnek az interperszonalis konfliktusok, a versenyzők közötti, gyakran érzelmileg heves szóváltások és viták, valamint a sok választás által generált, sportra, emlékeztető, versengő játékhangulat által; és végül,
- ◆ egy demokráciában, a szavazó választópolgárok könnyen kielegíthető éhes hite, hogy személyes véleményük valóban számít, és hogy az izzgalmas eredményt jelentősen befolyásolja.

Ezeknek az eredendően pszichológiai tulajdonságoknak, amelyekben a pszichológiailag normalis többség osztozik, van egy sötét oldala. Ugyanezek a vonások - a csoporttagságból származó identitás, az előre meghatározott csoportdogma vonzása, a csoport elkötelezettségéből fakadó osztonzás és kiegyezés, a konfliktusok versenyhangulatának élvezete, és az, az érzes, hogy a csoportban elfoglalt helyünk valóban számít - az emberi hajlamok zökkenőmentes kifejeződésai, amelyek, sok emberi fejlődésért, pusztításért és széles körű szenvedésért felelősek. Amikor az emberek

piedesztálra emelik a saját preferált csoportjukat, és annak hiedelmét, tipikusan a konkurens csoportokéval ellentétes módon, az emberéket megosztják, és a nem tagok gúnyolódása és dehumanizálása kezdődik. Amikor a pszichológiailag normális emberek élvezik a konfliktust, izgalmasnak és a megélt értelmet adónak találják, mint ahogyan felkelések, forradalmak és háborúk idején, a konfliktus, laza éhömályosítja a tudatukat, és a szemben álló csoportok elnyomására, legyőzésére, vagy elpusztítására irányuló érzelmi készítes átveszi a racionális irányítás helyét.

Röviden, a politikai megszállottság nem az az ártatlan örömforrás, aminek a legtöbben gondolják, és az általa kielégített pszichológiai igényeket nagyon nehéz lesz feladni, ha eljön az idő, amikor a szentvélen mesterseges intelligencia általi kormányzás nyíltan szóba kerül.

Amikor az autonóm járművek általánossá válnak, a közúti dühkitörések száma, előre láthatóan csökkenni fog, köszönhetően annak, hogy a jármű irányítása kikerül az amygdala- és hormonvezérelt vezetők kezéből. Pontosan ugyanígy előre láthatóak azok az áldások, amelyek az emberi érzelmeik uralma alól felszabadult intelligens döntéshozatalból fakadnak.

Ha eljön ez az idő, biztos előnyökkel jár majd, többek között; jelentős erőforrások megtakarítása, amelyeket korábban a választási kampányra fordítottak; a versengő, és alapvetően képzetlen jelöltek politikai pozíciójának megszüntetése; a jelöltek kesőbb figyelemmel kivül hagyott ígéretek éhhallgatása, a patetikus retorika kiáltásai, a overekes, sertégetések csereje, valamint az ország vezetőinek kiválasztására irányuló, heves, korántsem intelligens és teljesen hatástalan folyamatnak a nyilvánosan támogatott ostobaság megnyilvánulása való redukálása. Mindeközben ez a folyamat végző soron egy olyan választási többségen nyugszik, akik átlagosan legalább annyira képzetlenek tudás és politikai érzék tekintetében, mint maguk a jelöltek. A mesterseges intelligencia általi kormányzás helyettesítheti a plakatokkal tüntetők tömegeit, a jelöltek harsány kijelentéseit, a különleges érdekcsoportok nehéz kezét, amely a nagyvállalatok hatalmas befolyásával párosul, valamint a nagyszabású idő- és pénz pazarlás értelmetlenségét, amelyet arra fordítanak, hogy a versengő, nagyrészt képzetlen emberi tömegek a saját jelöltjeiknek szurkoljanak, hogy

győzelem. A kijelentés, hogy ezeket a dolgokat, mint az emberi fejlődés primitívebb szintjének maradványait magunk mögött hagyjuk, megkönnyebbülést kell, hogy okozzon!

A mesterséges intelligencia általi kormányzás azonban maga is előre nem látható, megoldásra váró hiányosságokat fog mutatni, ami nem meggyőző érv a fokozatos megvalósítás ellen; ez egy olyan folyamat lesz, amelyet ketségtelenül tetővázás, ketelyek, tífakozás, teves kezdések, és hibák jellemeznek majd. A mesterséges intelligencia általi kormányzás bizonyára nem lesz rózsaszínű, ahogy a mesterséges intelligencia fokozatosan beépül a tényleges kormányzati politikába és döntéshozatalba (már most is jelentős szüldarab megalapozott, alapvető szerepet játszik a kormányzati biztonság, a felügyelet, a kibérbiztonság és a hadsereg területén). Az emberi fejlődés egyetlen útja sem mentes az időnként súlyos hibáktól és előre nem látható zsakutcaiktól. A mesterséges intelligencia jövőbeli fejlődése ellenére, amelynek túl kell elmé a saját próbáit és hibáit, meg kell értenünk, hogy a mesterséges intelligencia fejlődése olyan módon és olyan szinten zajlik, amely teljesen idegen az embértől, és bizonyos szempontból hatalmas előrelépés az emberhez képest:

Az esszé korábbi részében már megjegyeztük, hogy az emberi fejlődést, állandóan akadályozza, hogy minden új emberi generációnak végtelen ismétléssel kell megtanítania ugyanazt az információ- és tudásanyagot, amit az elődök megtanultak. Ez mindig is nyilvánvalóan komoly hátrányt jelentett az emberi fejlődés útjában, és ez a hátrány nem érinti a mesterséges intelligenciát.

Ezenkívül egy kapcsolódó hiányosság hátráltatja az emberi fejlődést: Ha egy emberi gépkocsivezető nem néz előre, mielőtt behajtana egy autópályára felhajtójára, hogy ellenőrizze, nem szaguld-e feleje egy tevedő vagy esz nélküli autó, és ennek következtében halálos baleset történik, az emberi tragédiának számít - és ebből szinte az összes többi emberi sofőr *nem fog* tanulni. Az autonóm járművek összekapcsolt számítógépes rendszere ezzel szemben gyorsan profitálhat az ilyen egyszerű esetekből, így ez az információ automatikusan átkerül az összes többi autonóm járműhöz, biztosítva, hogy ugyanez a hiba ne forduljon elő meg egyszer. A mesterséges intelligenciának, ez az általános képessége, hogy gyorsan tanuljon az alábbiakból

A múltbeli hibákat, valamint a jövőbeni hibák elkerülése érdekében a megoldások automatikus beépítését és frissítését nem lehet alábecsülni, különösen, ha ezt a képességet a már most is egyre inkább, mesterséges intelligencia által irányított kormányzat összefüggésében vizsgáljuk.

Az emberiség történelme bőségesen beszámol az emberi kognitív és pszichológiai hiányosságok által okozott, elkerülhető szenvedés több ezer évről, évszázadról évszázadra tele véres nemzeti összeomlásokkal és nemzetközi konfliktusokkal, amelyek során éppen ezek a kronikus emberi hiányosságok tartottak fogva az embereket, mintha a halál uralkodó szorításában lennének. A mesterséges intelligencia általi emberi kormányzás - ha az emberek elég bátrak, elég öntudatosak és elég bölcssek ahhoz, hogy szembenezzenek saját kognitív és pszichológiai korlátaikkal - ígéretes utat kínálhat az emberi fejlődés számára. Talán az egyetlen módja annak, hogy az emberek intelligensen és hatékonyan irányíthassák magukat, az, hogy adják ezt az irányítást olyan technológiai eszközöknek, amelyeket az emberek azért hoznak létre, hogy felülmulják önmagukat.

Egy második kiegészítő út is elképzelhető: Mire az emberi faj eléri azt a szintet, ha eléri, amikor tagjai öntudatosan felismerik saját, az itt vizsgolt típusu, érendő emberi korlátaik mértékét és súlyosságát, talán akkor elkezdnek majd szándékos, konstruktív lépéseket tenni e korlátok kompenzálására és orvoslására. Talán akkor, tisztán emberi erőfeszítések révén, anélkül, hogy olyan nagymértékben függjenek a gépektől, az emberek elkezdnek képessé válni arra, hogy intelligensen, ésszerűen, hatékonyan és eredményesen kormányozzák magukat, és akkor a jó és valóban emberi önkormányzás lehetősége válhat.

